

BALÁZS TIBOR

Megérkezés Aquincumba

(részletek)

A rabszolgalány a patríciushoz

*Most éppen pária vagyok,
patríciusom Poppeája,
etruszk rabszolgakolhozok
nyugatra szakadt honleánya,*

*betéraként futottam rég
– prehellén lakomák hoztesze –,
megittasult bölcselők, költők
hajnali vánkosa, métresze,*

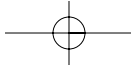
*s jártam azt is: a jó utat,
tudós nő és apeniás
levék, ám aki megbugat,
nem akadt csődör; se bikás,*

*s grófné lebettem, hálni járt
belém egy széplelkű halór,
ki halvéremre szublimált,
majd partra vetett (becc s malór),*

*leányanyaként tündökölt
nevem szocio-íveken,
s hősré kupáltam két fiam
a társadalmi végeken,*

*sztárisnya lettem: kivetít
magának ájult csőcselék,
hogy ágyacskámról álmodjon
és poharacskámból igyék,*

*s lehetek celeb, hófehérke,
testem csak préda, odavetve
fiúusra tákolt kerevetre,
testem csak lebál s absztrahál,
testem tenmagának is préda,
ezért ölelj, Petronius,
s hallgass, figyelj rabszolga-vágyra,
mert szűz legyél, vagy cafka,
sorsod, hogy kihajítva
juss a freudi díványra.*

Petronius szavai Poppeához

*Az auktorok lámpásai
vakították el ifjonti szemem,
bogy átsiklott rajtad,
mikor épp életemet lapoztam,*

*aforizmákba és poézisekbe
szublimáltam,
miközben leháltam
tested érintése nélkül
vagy negyven esztendőket,*

*és most, az emberélet
útjának felén,
túl önmaguk fényében
sütkérező apóriákon,
túl önmaguk lángjában
elégő ontológiákon,*

*mitévő legyek én,
ki meg nem
láttalak,*

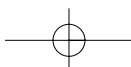
*oly csendben
voltál rabom,*

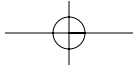
*s oly hallgatagon
szolgám,*

jer fürdőmbe:

mezítelen,

és ronts rám!

[*Balázs Tibor versei*]

Poppea szól Petroniushoz

*Tudom, hogy csak testet kívánsz
bennem, kinyilni készet,
tudom, hogy toplesz-alakom,
mi rám hajolni késztet,*

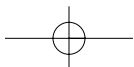
*paráznán csillogó szemem
s ledéren nyíló ajkam
miatt leszel te énnekem
szeretőm. Így akartam.*

*Tudom, hogy csak csípőt kívánsz
bennem, áramvonalas vállat,
feszes és ringó melleket,
hogy rám szállj mint vadállat,*

*tudom, ágyékom medre kell,
belém hasítson vágyad,
s zibálásom kell, fetrengőn,
hogy szétvessem az ágyad.*

*Tudom, hogy csak testet kívánsz
bennem, az ölelésem,
feszes combjaim s karjaim
között elvész egészen,*

*tudom, hogy szavam odavész
petite mort mámorájban,
s kidobsz, ha rabszolganépem
jó sorát is lebáltam.*

Petronius válaszol Poppeának

*Filozófusok, konzulok,
szenátor, imperátor,
költő, magister s más korok
nagyjai, gladiátor;*

*hűbérurak, titkár, rapszód,
fegyenc, kalóz és hádész*

*álmát
tested
feszíti szét,*

*azt,
a rabszolgalányét!*

*Tested álmodja vissza, mind,
ha némafilm-tekerceken
szaladsz anyaszült meztelen,*

*ha titkos könyvek lapjai
bujaságodra nyílnak ki,*

*ki elbeversz
máglyák ölén,*

*hogy bűnbódtess:
felettes én,*

*ki bennragadsz
e kis esetben:
bennem s ebben
a versezetben,*

*hol lélek
kóborász, s alant
rád nyitja a
tudattalant.*